

netopýr

JO NESBØ

první případ Harryho Holea

☰ KNIHA ZLIN

This translation has been published with the financial support of NORLA.

Copyright © Jo Nesbø 1997

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Kateřina Krištůfková 2013

ISBN 978-80-7473-048-1

V malém intimním sále St. George's Theatre bylo plno a v okamžiku, kdy se zvedla opona, tu panovala skvělá atmosféra. Tedy opona se vlastně nezvedla, nýbrž spadla. Klauni se nejdříve zarazili a hleděli popleteně ke stropu, odkud se opona náhle uvolnila, diskutovali spolu a mohutně přitom gestikulovali, načež začali bezcílně pobíhat, aby dostali oponu z jeviště, přitom o sebe zakopávali a omluvně zdravili svými klobouky publikum. Následoval smích a přívětivé výkřiky. Zdálo se, že účinkující mají v sále dost přátel a známých. Jeviště bylo uklizeno, přeměněno na popraviště a za doprovodu táhlého monotónního smutečního pochodu, hraného na jednoduchý bubínek, vkráčel na scénu Otto.

Harry spatřil gilotinu a okamžitě pochopil, že jde o variantu stejného čísla, které viděl v The Power House. Očividně dnes měla být popravena královna, neboť Otto byl oblečen do červených plesových šatů a měl mohutnou dlouhou bílou paruku a bíle napudrovaný obličej. Kat měl rovněž nový kostým, černou přiléhavou kombinézu s velkýma ušima a jakousi „blánou“ pod pažemi, a podobal se tak ďáblovi.

Nebo netopýrovi, pomyslel si Harry.

Sekera v gilotině byla vytažena do výše, pod čepel byla umístěna dýně a sekera byla spuštěna. Dopadla se zaduněním až dolů, jako by tam dýně vůbec nele-

žela. Kat triumfálně zvedl obě poloviny velké zeleniny do vzduchu, publikum bouřilo a pištělo. Po několika srdceryvných scénách, kdy královna plakala a prosila o milost a marně se snažila zalíbit se černooděnci, byla za velkého pobavení publika dovlečena ke gilotině, zpod šatů jí přitom trčely roztažené nohy.

Sekera byla opět vytažena do výše a bubínek začal stále hlasitěji vířit, světla na jevišti postupně pohasínala.

Wadkins se naklonil vpřed:

„Takže blondýny vraždí i na jevišti?“

Víření bubnu bylo stále hlasitější. Harry se rozhlédl, publikum bylo jako na jehlách, někteří se předkláněli s otevřenými ústy, jiní si zakrývali oči. Takto zde sedávaly generace lidí déle než sto let a nechávaly se bavit i děsit stejným číslem. Jako v odpověď na Harryho myšlenky se k němu naklonil Wadkins.

„Násilí je jako coca-cola a bible. Klasika.“

Víření dál pokračovalo a Harry si všiml, že se výstup začíná poněkud vléct. Když viděl to číslo poprvé, takhle dlouhou dobu na spuštění sekery rozhodně nepotřebovali. Kat zneklidněl, popošel vpřed a pohlédl k vršku gilotiny, jako by něco nebylo v pořádku. Náhle, aniž zdánlivě kdokoli cokoli podnikl, sekera zasvištěla. Harry bezděky ztuhl a sálem to zašumělo. Sekera zasáhla Ottův zátylek. Bubínek naráz zmlkl a hlava dopadla s hlasitou ránou na podlahu. Následovalo ohlušující ticho, načež se z místa kdesi před Wadkinsem a Harrym ozval výkřik. Sálem se začal šířit neklid. Harry mžoural do pološera a snažil se zhlédnout, co se děje. Viděl jen, jak kat ustoupil vzad.

„Proboha!“ zašeptal Wadkins.

Z jeviště se ozval zvuk, jako by tam někdo zatleskal. Vzápětí to Harry uviděl. Zpod límce popraveného trčela páteř, jako bílý had, který pomaličku kývá hlavou. Z otevřené rány tryskala přerušovaně krev a pleskala o podlahu.

„Věděl, že jsme na cestě!“ zašeptal Wadkins. „Věděl, že přijdeme! Dokonce se oblékl jako jedna z těch jeho zkurvených obětí!“ Naklonil se těsně k Harryho oblíčeji. „Do prdele, Holy! Do prdele!“

Harry netušil, co v něm vyvolalo onu náhlou nevolnost – zda všechna ta krev, Wadkinsovo nevkusně použité slovo „zkurvených“ v souvislosti s oběťmi nebo zkrátka Wadkinsův příšerně odporný dech.

Během chvíle se vytvořila červená kaluž, v níž zdánlivě ohromený kat uklouzl v okamžiku, kdy chtěl jít hlavu zvednout. Padl se zaduněním na podlahu. Na jeviště vyběhli dva klauni a vzájemně se překřikovali:

„Rozsviňte!“

„Vytáhněte oponu!“

Na scénu přiběhli další dva klauni s oponou a všichni čtyři se střídavě dívali na sebe a vysoko do stropu. Zpoza jeviště se ozvalo volání, v reflektorech to zapraskalo, potom to hlasitě bouchlo a v sále se rozhostila naprostá tma.

„Tohle smrdí, Holy, pojďte se mnou!“ Wadkins popadl Harryho za paži, vstal ze židle a chtěl vyrazit vpřed.

„Sedněte si,“ pošeptal mu Harry a stáhl ho zpátky.

„Co prosím?“

Rozsvítilo se a jeviště, na němž ještě před několika vteřinami panoval naprostý chaos krve, hlav, gilotin, klaunů a opon, bylo prázdné, s výjimkou kata a Otty Rechnagela, jenž stál na hraně jeviště s královninou blondátou hlavou pod paží. Sál je přivítal jásotem, který oba přijali s hlubokou úklonou.

„No to mě podržte!“ prohlásil Wadkins.

O přestávce si Wadkins dopřál pivo. „To první číslo mě málem připravilo o rozum. Ještě teď se kruci třesu. Možná jsme toho chlapa měli zatknout rovnou, tohle čekání mě znervózňuje.“

Harry pokrčil rameny.

„Proč? Nikam nepůjde a nemá žádné podezření. Držme se plánu.“

Wadkins stiskl diskrétně tlačítko na vysílače, aby prověřil, zda má kontakt s Lebiem, který pro jistotu zůstal sedět v sále. Policejní vůz už byl na svém místě u zadního východu.

Harry musel v duchu přiznat, že nové technické finesy v tomto čísle byly efektní, avšak nadále dumal o tom, proč Otto vyměnil Ludvíka Šestnáctého za blondatou ženu, kterou jistě nikdo nedokázal identifikovat. Počítal nejspíš s tím, že Harry využije vstupenky zdarma a bude v sále. Je tohle jeho způsob hry s policií? Harry kdesi četl, že není neobvyklé, že sebejistota sériových vrahů stoupá s tím, jak běží čas a oni dosud nejsou dopadeni. Nebo to byla prosba, aby ho někdo zarazil? Samozřejmě existovala ještě třetí možnost – že to cirkusové číslo prostě jen maličko pozměnili.

Harryho něco tuklo.

„Tak jsme tady zase,“ konstatoval Wadkins. „Doufám, že víc vražd se už dnes večer konat nebude.“

Po začátku druhé poloviny se na scénu vplížil Otto oblečený jako lovec a s puškou v ruce se rozhlížel po několika stromech, jež byly na jevišti naaranžovány. Ze stromů se ozýval ptačí zpěv, který se Otto v podobě lovce snažil napodobit, přitom mířil mezi větve. Ozvalo se suché prásknutí, z pušky vystoupal obláček kouře a ze stromu spadlo s tupou ránou na jeviště cosi černého. Otto k tomu došel a s údivem zvedl černou kočku. Potom se hluboce uklonil a za sporadického potlesku opustil jeviště.

„Tohle jsem nepochopil,“ šeptl Wadkins.

Harry by možná výstup ocenil, kdyby sám nebyl tak

napjatý. Jenže za této situace sledoval spíše hodinky než to, co se odehrávalo na jevišti. Navíc několik výstupů obsahovalo politickou satiru natolik specifického národního charakteru, že šla úplně mimo Harryho. Publikum ji však očividně kvitovalo s povděkem. Nakonec spustila hudba, světla se rozblíkala a všichni aktéři vpochodovali na jeviště.

Harry a Wadkins se s omluvou proplétali řadou lidí, kteří museli vstát, aby mohli oba policisté projít, a kráčeli rychlými kroky ke dveřím do zákulisí. Byly podle domluvy otevřené. Harry s Wadkinsem vstoupili do chodby, která se v půlkruhu stáčela kolem jeviště. Úplně vzadu našli dveře s nápisem „Otto Rechnagel, klaun“ a tam čekali. Hudba a potlesk doprovázený dupotem ze sálu způsobovaly, že se zdi třásly. V těžce chvíli to ve Wadkinsově vysílačce zašumělo. Wadkins vysílačku vytáhl.

„Už?“ zeptal se. „Ještě pořád přece hraje hudba. Přepínám.“

Vytřeštil oči.

„Cože? Opakuj! Přepínám.“

Harry pochopil, že je něco špatně.

„Zůstaň tam sedět a sleduj dveře do zákulisí. Přepínám a končím!“ Wadkins zastrčil vysílačku zpátky do náprsní kapsy a vytáhl z ramenního pouzdra pistoli.

„Lebie nevidí Rechnagela na jevišti!“

„Možná ho nepoznal, používají přece strašně moc líčidel...“

„Ta svině není na jevišti,“ zopakoval Wadkins a stiskl kliku dveří od šatny, ty však byly zamčené.

„Do prdele, Holy, cítím, že tohle není dobré. Do prdele!“

Chodba byla úzká, Wadkins se tedy opřel zády o stěnu a začal kopat do zámku ve dveřích. Po třech zásazích dveře povolily, až vylétly třísky.

Oba vpadli do šatny plné bílé páry. Podlaha byla mokrá. Voda a pára vycházely z pootevřených dveří vedoucích očividně do koupelny. Zaujali pozici každý na jedné straně dveří, Harry také vytáhl pistoli a snažil se najít prstem pojistku.

„Rechnagele!“ zakřičel Wadkins. „Rechnagele!“
Žádná odpověď.

„Nelíbí se mi to!“ sykl s potlačovaným vztekem.

Harry viděl až příliš detektivních seriálů, tudíž ani jemu se ta situace vůbec nelíbila. V tekoucích sprchách, z nichž nikdo neodpovídá, se zpravidla skrývají nepříliš příjemné věci.

Wadkins namířil na Harryho ukazováček a palcem mu pokynul do sprchy. Harry měl ze všeho nejvíc chuť ukázat mu prostředníček, ale pochopil, že to bude muset skousnout. Rozkopl dveře, popošel o dva kroky do horké páry a ve vteřině byl promáčený. Přímo před obličejem zahlédl sprchový závěs. S napřaženou pistolí ho s trhnutím odtáhl.

Prázdnost.

Vypnul vodu a spálil se přitom na paži; hlasitě norský zaklel. V botách mu začvachtalo, jak popostoupil, aby se v místnosti zorientoval. Pára pomalu řídla.

„Nikde nic!“ zavolal.

„Proč je všude sakra tolik vody?“

„Něco ucpalo odpad. Okamžik.“

Harry strčil ruku pod hladinu v místě, kde se domníval, že musí být odtok. Trochu zašmátral, pak se dotkl něčeho měkkého a hladkého, co tam pevně vězelo. Popadl to a vytáhl. Zvedl se mu žaludek, polkl a snažil se dýchat. Jenže najednou mu připadalo, že ho pára, kterou vdechuje, udusí.

„Co se děje?“ chtěl vědět Wadkins. Stál ve dveřích a hleděl na Harryho, který seděl ve sprše na bobku.

„Myslím, že jsem prohrál sázku a dlužím Ottovi

Rechnagelovi sto dolarů,“ prohlásil Harry tiše. „Tedy alespoň tomu, co z něj zbylo.“

Zpětně si Harry vybavoval zbytek událostí v St. George's Theatre jako v mlze, jako by se pára z Ottovy sprchy rozšířila a vplížila se všude: do chodby, kde rozostřila siluetu správce, který se snažil otevřít dveře rekvizitárny, klíčovými dírkami, v nichž zastřela načervenalým filtrem pohled, který je uvnitř přivítal, jakmile dveře vyrazili a spatřili gilotinu, z níž odkapávala krev, do uší, kde zvláště ztlumila a potlačila výkřiky, když se jim nepodařilo zabránit Ottovým kolegům v tom, aby vstoupili dovnitř a spatřili Ottu Rechnagela rozseřetého po celé místnosti.

Části těla byly poházené v koutech jako paže a nohy panenky. Stěny a podlaha byly postříkané skutečnou, vazkou krví, která se postupně začne srážet a zčerná. Na lavici gilotiny leželo tělo bez údů, torzo z masa a krve s doširoka otevřenýma očima, klaunským nosem a rtěnkou rozmazanou po ústech a tvářích.

Pára se Harrymu přilepila na kůži, ústa i patro. Jako ve zpomaleném filmu sledoval, jak z mlhy vystoupil Lebie, došel k němu a tiše mu zašeptal do ucha: „Andrew zmizel z nemocnice.“

Wadkins stál nadále jako přibitý u lavice gilotiny.

„Taková svinská arogance,“ zaslechl Harry zdáli jeho slova.

Taková samozřejmost, pomyslel si Harry.

Vrah nasadil Ottovi na hlavu bílou paruku.